

Sofia Crava

Elämäni askeleita ✨

Sofia Aava

Elämäni askeleita

© 2025 Sofia Aava

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-1114-9

SISÄLLYSLUETTELO

1. JOHDANTO	7
2. NÄKYJÄ	8
3. ETIÄISIÄ	11
4. MATKAT/SAIRAUDET	14
5. MITÄ NYT	34

JOHDANTO

Isäni luki sotavuosinaan Raamattua ja hänen oppiensa myötä minun matkani henkisyYTEeni alkoi noin 6-vuotiaana niinkin epäkunnioittavassa paikassa kuin likakaivon kannen päällä. Mikset Jumala ottanut vastaan siskoni tinasta tekemää ristiä, jonka yritin heittää sinulle niin monta kertaa taivaaseen? Halusin niin sinua miellyttää omatekoisella ristillä puutarhamme laidalla. Olin todella pettynyt, kun se putosi joka kerralla takaisin maahan. Onkohan Jumalaa olemassakaan?

N Ä K Y J Ä

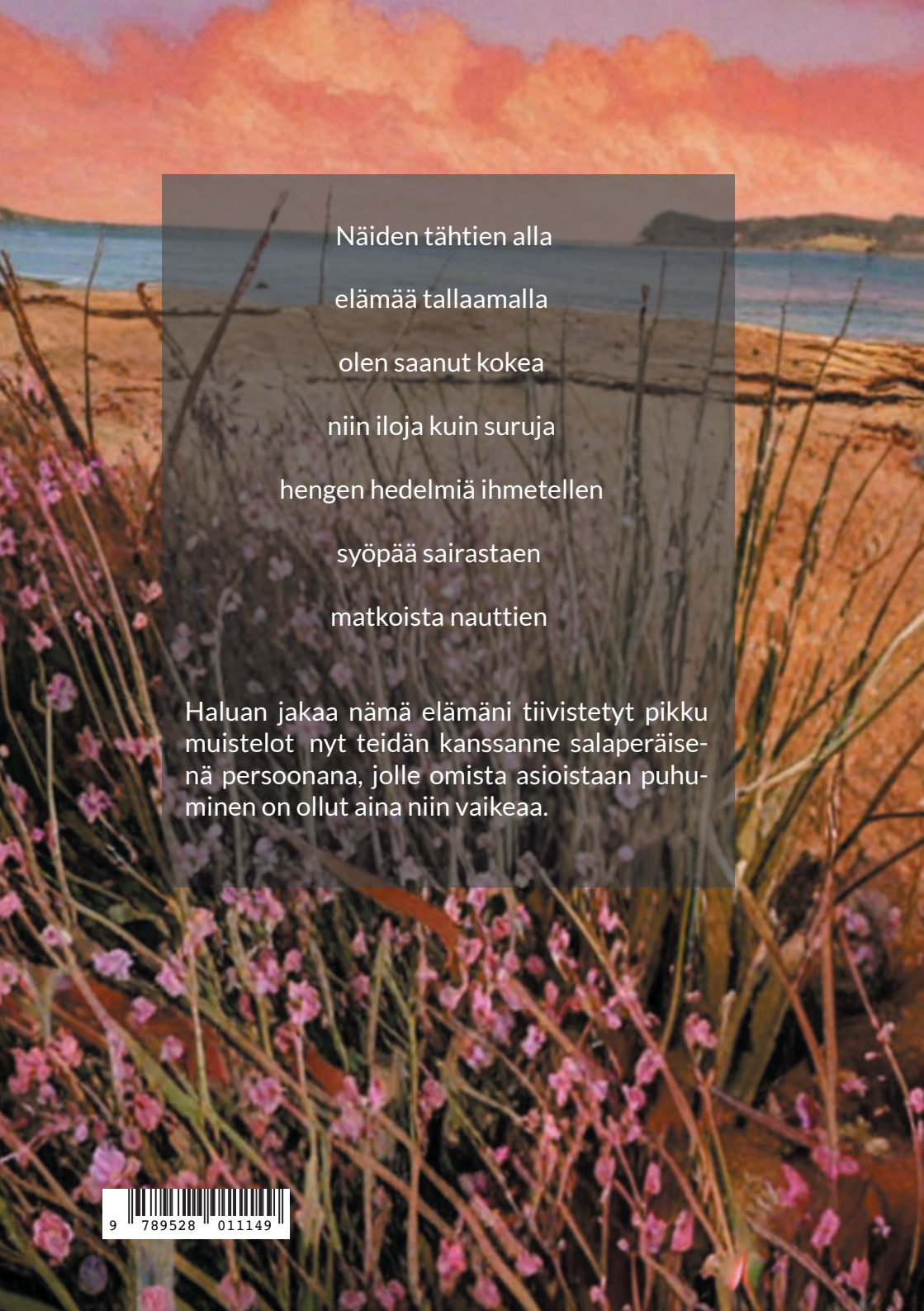
Henkisytyteni jatkui vain normaalina "Levolle lasken luojani" iltarukouksena isäni kanssa. Siskoni henkisyys näkyi "kevyehkönä seurusteluna" isäni syöpään kuolleen ensimmäisen vaimon kanssa öisin huudoin: "mene pois!" Minusta ilmapiiri oli ahdistava ja pelottava. Siksi öisin menin isän kainaloon nukkumaan ja pidin häntä kädestä kiinni läpi yön aina teinivuosiini asti.

Kerran siskoni kanssa pikkutyttöinä partiossa ollessamme viereeni istahti harmaahiuksinen vanhempi nainen, joka pyysi lähettää isälleni terveisiä. Hänen nimensä oli isäni kuolleen vaimon. En kiinnittänyt häneen sen enempää huomiota, mistä hän ilmestyi ja mihin hän häipyi askarteluni lomassa. Välitin terveiset kotona keittiössä enkä ymmärtänyt, miksi sinne laskeutui niin syvä hiljaisuus...

Eräänä yönä 15-vuotiaana en saanut unta, kun aamuerääminen kouluun stressasi mieltäni. Yritin nukahtaa vatsallani, kun yhtäkkiä tuntui siltä kuin olisin ollut HK:n sininen lenkki: päästäni alaspäin vartaloni alkoi kääriytyä rullalle niin kuin makkarankuori ja tuli ulos varpaistani leijaillen jalkopäässäni. Pelästyin kauheasti ja huusin vartaloani palaamaan takaisin. Onneksi näin kävi mutta tapahtuma jäi vaivaamaan mieltäni vuosiksi eteenpäin kunnes...

37-vuotiaana koin saman uudelleen. Yritin saada unta vatsallani ja minua stressasi, kun työt odottivat minua aamulla kellon ollessa jo 3:30. Taas vartaloni kuoriutuminen alkoi ja nyt ehdin päästä jo katon rajaan asti. Katselin itseäni yllättyneenä, kuinka hiukseni olivat niin mustat ja rumasti lyhyiksi kynityt. Sitten mieleeni juolahti, että minähän voisin lähteä tästä läpi seinien aivan mihin vain "kyläilemään", niin kuin vain uteliaisuuttani seuraamaan pariskuntien öistä yhteiseloa... Uskalsin edetä vähän matkaa ikkunan ääreen kunnes pelko kuitenkin valtasi taas mieleni ja komensin vartaloni takaisin. Jospa se ei olisikaan enää totellut käskyjäni, niin mitähän sitten olisi tapahtunut?! Olinko hengissä siinä hetkessä vai en, sitä en tiedä.

Sen jälkeen en viikkoon uskaltanut nukkua kotona, yksineläjä kun olin. Jatkossa kotiinpaluuni jälkeen nukkumiseni tapahtuikin visusti peiton alla piilossa.

Näiden tähtien alla
elämää tallaamalla
olen saanut kokea
niin iloja kuin suruja
hengen hedelmiä ihmetellen
syöpää sairastaen
matkoista nauttien

Haluan jakaa nämä elämäni tiivistetyt pikku
muistelot nyt teidän kanssanne salaperäise-
nä persoonana, jolle omista asioistaan puhu-
minen on ollut aina niin vaikeaa.

